

forekomme vildledende, fordi alle konsummælkprodukter er underkastet sådan kontrol.

Gennem bestemmelsen kan det bl. a. sikres, at analyseerklæringer eller andre offentlige udtalelser vedrørende et produkt gengives korrekt og f. eks. uden, at eventuelle væsentlige forbehold udelades.

Til kapitel 5.

Efter den gældende lovgivning vil tilvirkning af levnedsmidler og detailforhandling af en række levnedsmidler kun kunne ske i henhold til en af det offentlige meddelt autorisation eller godkendelse af virksomheden.

En egentlig autorisation, udfærdiget af en central myndighed, findes i øjeblikket på følgende områder: Til eksport af kød, slagteaffald og kødvarer samt eksport af fjerkræ m. v. kræves autorisation fra landbrugsministeriet (veterinærdirektoratet).

Til eksport af mejeriprodukter (smør, ost, mælkekonserves) samt æg kræves autorisation fra statskontrollen med mejeriprodukter og æg m. m.

Til tilvirkning og frostlagring af fisk og fiskevarer samt ompakning af fiskevarer kræves autorisation fra fiskeriministeriet (fiskeriministeriets industrilsyn).

Til tilvirkning af dybfrosne levnedsmidler (uden for de foranævnte grupper) kræves autorisation fra ministeriet for forureningsbekæmpelse (statens levnedsmiddelinstitut).

Tilvirkning af alle andre levnedsmidler forudsætter godkendelse fra vedkommende sundhedskommission. Til *forhandling* af fersk fisk, fiskefars, mælk, smør, ost, flødeis, mælkeis, margarine, brød, kager og konditorvarer kræves godkendelse fra sundhedskommissionen.

Ved vurderingen af, om der i dag bør kræves en egentlig autorisation fra en central myndighed, eller om godkendelse af den lokale sundhedskommission er tilstrækkelig, synes lovgivningen at have lagt til grund dels hensynet til at sikre eksportvarers kvalitet, dels hensynet til de enkelte levnedsmiddelgruppers sårbarhed over for forurening, herunder navnlig bakteriologisk forurening.

I alle tilfælde, hvor en egentlig autorisation kræves, meddeles autorisationen på grundlag af en gennemgang af virksomheden, herunder vurdering af indsendte tegninger o. l. Formålet med gennemgangen er at bedømme, om virksomheden med hensyn til indretning og udstyr, herunder mulighed for at opretholde en tilfredsstillende hygiejne, må skønnes at være egnet til at tilvirke de levnedsmidler, der er tale om.

Der kan i forbindelse med autorisationens meddelelse opstilles særlige vilkår, f. eks. om en forbedring

af hygiejniske installationer, tilvejebringelse af bedre køle- eller frysefaciliteter eller indretning af særlige rum til bestemte funktioner. Når autorisationen er meddelt, overvåges virksomheden fra vedkommende myndigheders side, men intensiteten i tilsynet varierer efter varenes art. Det tætteste tilsyn forekommer på de til eksport autoriserede slagterier og kødvarer virksomheder. For eksempel vurderes dyrene før og efter slagtingen af en dyrlæge, der ud fra sin kliniske erfaring søger at bedømme, om dyret er sundt, og i nogle tilfælde fører inspektionen af det slagtede dyr til nærmere undersøgelser af organer e. l.

På de øvrige autoriserede virksomheder føres et løbende tilsyn med virksomhedernes indretning og produktion, men uden fast tilsynspersonale på selve virksomheden. Tilsynshyppigheden er varierende.

Tilsynet med detailhandelen med levnedsmidler foregår ved periodiske tilsyn fra den af sundhedskommissionen antagne, tilsynsførende dyrlæge, ofte stadsdyrlægen. Tilsynshyppigheden er oftest størst i slagter- og viktualieforretninger og mindst i almindelige købmandsforretninger o. l. Tilsynshyppigheden varierer i reglen fra 1 til 4 gange årlig.

Under forhandlingerne i det af landbrugsministeriet nedsatte udvalg vedrørende forenkling og koordinering af levnedsmiddelovgivningen drøftede man betimeligheden af at etablere en slags autorisation for alle virksomheder, der tilvirker levnedsmidler med salg for øje i en noget større stil. Baggrunden for denne tanke er, at mange større tilvirkningsvirksomheder for længe var etableret, da den nugældende levnedsmiddellov trådte i kraft, hvorfor sundhedskommissionerne ikke har ment at have beføjelse til i større omfang at foreskrive virksomheden at gennemføre ændringer eller moderniseringer, uden at der forelå retningslinjer fra en central myndighed. I udvalget havde man tillige for øje, at et tættere tilsyn med tilvirkningsvirksomheder ville give tilsynsmyndighederne mulighed for at skaffe sig klarhed over, hvilke forhold man særlig skulle rette opmærksomheden på ved en laboratoriemæssig kontrol af produkterne.

En offentlig kontrol med levnedsmidler må bygge på kendskab til virksomhedernes indretning og produktionsgang og på en vis grad af laboratoriemæssig kontrol med produkterne. Et periodisk tilsyn med større tilvirkningsvirksomheder i forbindelse med laboratoriemæssig kontrol vil være en mere effektiv og billig kontrol end et system, der kun bygger på laboratoriemæssige undersøgelser for en lang række produkter, idet laboratoriets personale ikke for alle levnedsmidlers vedkommende vil kunne have en